

KATARÍNA PÁLENIKOVÁ

LÁSKA CEZ OCEÁN

MOTÝL

KATARÍNA PÁLENIKOVÁ

LÁSKA CEZ OCEÁN

Copyright © Katarína Páleníková 2015
Design © Motýľ design 2015
Cover photo © Miramiska/shutterstock.com
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2015
www.vydavatelstvomotyl.sk
Vydanie prvé. Rok vydania 2015
Tlač: KASICO, a.s., Bratislava

ISBN: 978-80-8164-056-8

KATARÍNA PÁLENIKOVÁ

LÁSKA CEZ OCEÁN

VYDAVATEĽSTVO MOTÝĽ

I. časť

1. kapitola

Sedeli sme vo vlaku a so sestrou sa nahlas smiali na otcovom vtipе. Za našimi chrbtami sme nechávali slovenské veľhory.

„Ešte jeden!“ zapišťala Zuzka.

„Áno, oci, ešte jeden!“ ozvala som sa.

Oco sa usmial na mamu, ktorá sedela oproti nám. Spala, hlavu mala opretú o sklo a pri každom pohybe vlaku ňou mierne cuklo.

„Rodičia sa večer ponáhľajú do divadla, a tak pustia svojmu synčekovi gramofón, aby išiel po dopočúvaní platne spať. Vrátia sa o dve a pol hodiny, dieťa bije hlavou o stenu a kričí: Chcem! Chcem! Chcem! A z gramofónu sa pritom ozýva: Chcete počuť rozprávku? Chcete počuť rozprávku? Chcete počuť rozprávku?“

Ďalší nával smiechu. Mama sa mierne pomrvila, narovnala a otvorila oči. S otcom si vymenili jemné úsmevy.

Unavené z celého týždňa stráveného vo Vysokých Tatrách sme so sestrou niekde pri Martine zaspali. Opierali sme sa o otcovu hrud', každá z jednej strany, pričom on nás obe objímal.

Milovala som naše spoločné rodinné dovolenky a výlety. Na tento sa pamätám veľmi dobre, pretože bol náš posledný. Neviem presne, kde nastal v manželstve mojich rodičov skrat. Nikdy som si nevšimla, že by mali nejaké problémy. Vždy sa na seba usmievali, smiali sa, bozkávali a vedeli sa o všetkom porozprávať.

Asi som bola príliš malá, nevnímavá a zaslepená.

So sestrou sme sedeli v našej izbe. Pamätám si, že práve zapadalo slnko a biele steny na našej izbe sa sfarbili do oranžova. Vo dverách sa najskôr objavila mama a hneď za ňou aj ocino. Pohľadmi sme vyplašene švihali z jedného na druhého. Mama si sadla na posteľ k Zuzke a ocino ku mne.

„Čo sa deje? Spravili sme niečo?“ pýtala sa Zuzka vystrašene.

Obaja pokrútili hlavou.

Slova sa ujal tatino. Chytil ma okolo pása a objal.

„S maminou by sme vám chceli niečo povedať,“ najskôr pozrel na mňa a potom na Zuzku, „ste už dosť veľké na to, aby ste pochopili, že si už nerozumieme tak ako kedysi.“ Celý čas si navzájom pozerali do očí. Zuzka sa hneď rozplakala. Ja som ničomu nerozumela. Jeho ďalšie slová mi rozjasnili obraz a ja som všetko pochopila. Nič už nebude ako predtým, žiadne spoločné výlety, cesty vlakom domov, prechádzky po meste, pevne zovreté dlane. Moji rodičia sa rozvádzajú.

„Rozhodnutie, s kým chcete zostať bývať, necháme na vás. Ste už veľké, rozumné a samy viete, čo chcete.“

Ocko zintenzívnil svoje objatie, postavil sa medzi dvere a pozrel na mamu, ktorá Zuzku utešila, pobozkala na čelo a tiež sa postavila. Najskôr odišla mama a potom tatino.

Vtedy som ešte nerozumela, ako sa môžu rodičia len tak rozvieť, rozbiť rodinu, zo dňa na deň sa prestať ľúbiť. Zuzka hlasno vzlykla a ja som ju v harmónii plaču začala dopĺňať.

Sme jednovaječné dvojčatá.

Navlas rovnaké.

Ak chceme, nikto nás nevie rozoznať.

Ani rodičia nie.

Zvnútra sme však každá iná.

Ja ľúbim viac ocka.

Ona zas mamu.

A podľa toho sme sa aj rozhodli.

S mamou nemám príjemný vzťah. Nikdy sme si k sebe nenašli

správnú cestu. Akoby niekto zariadil, aby sme sa narodili dve, jedna pre ňu a druhá pre otca. Vždy mi to dávalo zmysel.

Slnko zapadlo a stený sa znova sfarbili do biela. Zuzka si utrela slzy, postavila sa k oknu a ponad písací stôl zastrela žalúzie. Chvíľu pri ňom bez slova stála a pozerala pred seba.

Vo dverách sa s napätým výrazom objavila mama. „Ak chcete večerať, prídte do kuchyne.“ Na našu reakciu nečakala a odišla.

„Nie som hladná,“ zamrmlala Zuzana.

„Ja tiež nie,“ zaklamala som a ignorovala škvrkajúce prázdne brucho.

Bez slova sme si ľahli oblečení do postele a načúvali tichu, ktoré sa šírilo bytom. Akoby ani rodičia nevedeli, čo si majú povedať. Všetky slová zmizli. Zostali už len tiché pohľady a zakopanéacity, ktoré už nemožno oživiť.

„Musíme si vybrať...“

Oči mi znova zaliali slzy. Nevadilo mi, že nebudem mať mamu, zabíjala ma predstava, že nebudem mať sestru. Cez zastreté žalúzie prenikali do izby jemné pásiky modrého svetla z rozsvietených pouličných lúčp. Počula som, ako sa Zuzka v posteli pomrivila. Nespúšťala som pohľad zo stropu.

„Ty zostaneš s mamou, ja s otcom.“ Konečne som vyslovila vetu, ktorú sme ani jedna nevedeli vysloviť nahlas.

Povzdychla si. „Na našich plánoch sa však nič nemení. Sme na rovnakej základnej, pôjdeme spolu na rovnakú strednú, sme sestry, budeme sa stretávať.“

„Ja viem.“

„Nie je to kvôli nám.“

„Ja viem.“

„Tak prečo?“ zabrblala.

„Neviem.“

V ušiach sa mi ozýval tlkot vlastného srdca. Predstavila som si Zuzkinu prázdnu posteľ, poličky a časť skrine. Po lícach sa mi začali pomaly kotúľať horúce slzy.

Odvtedy prešli dva roky. Na tú noc sa pamätám, akoby bola včera. Rozvod prebehol rýchlo a bez problémov. Proti nášmu rozhodnutiu nemal nikto žiadne námietky. Zuzka sa presťahovala s mamou do Petržalky. Odvtedy som bola u nich len párkrát. Chodím tam nerada, kvôli mame, jej novému priateľovi a aj kvôli tomu, že tam nemám posteľ. Zuzka sem chodí každý víkend, a preto víkendy milujem.

So Zuzkou sme nastúpili na stredné školy, každá na inú.

Ja na umeleckú.

Ona šla za kaderníčku a vizážistku.

Prvý zo sľubov, ktorý sme spoločne porušili. Nebolo to však schválne, iba sme každá iná. Ja som vždy rada fotila a ona zasa upravovala. Seba, mňa a svoje kamarátky.

„Hana, počúvaj!“ dobehla do izby Zuza natešene.

Ani som nepostrehla, že by pozdravila otca alebo vôbec vošla do bytu. Zavrela som notebook a pozrela na ňu. Oči jej žiarili od vzrušenia ako svätajánske mušky v nočnej záhrade.

„Počúvam,“ s úsmevom som sa k nej otočila.

„Pamätáš na náš spoločný sen?“

„Neviem, ktorý myslíš.“

„Máme ich viac?“ uškrnula sa. „Dnes mi Luca ukázala na nete takú súťaž, v novembri má byť celoslovenský kasting pre jednu modelingovú agentúru. Bude to dvadsiateho ôsmeho. Odfotia nás a do týždňa dajú vedieť, či nás chcú. Do užšieho výberu vyberú päťdesiat dievčat. Tie strávia čas s fotografom a... podrž sa,“ povedala na jeden dych, „vyberú si desať najlepších, ktoré pobudnú tri týždne v New Yorku!“

Párkrát som zamrkala, nemala som ani poňatia, akú reakciu odo mňa čaká. Preto som sa iba usmiala a povedala, aké je to skvelé.

„Takže pôjdeme?“

„Čo? My spolu?“

„Prečo by som ti to inak vravela? Hana!“ pokarhala ma s úsmevom. „Ak by nás vybrali a šli by sme do New Yorku, otvorili by sa nám dvere do celého sveta. Rozumieš tomu?“

Prikývla som, ale nezareagovala tak, ako odo mňa očakávala. Nevýskala som ani od nadšenia neskákala dva metre vysoko.

„Radšej som za fotoaparátom ako pred ním,“ povedala som potichu, ale nepočúvala ma.

„Luca so mnou nechce ísť, vraj má škaredé nohy, ale ty pôjdeš, však? Sme dvojčatá, predstav si nás na titulku nejakého módneho časopisu,“ rozpišťala sa, „už sa neviem dočkať, sestrička.“ Vlepila mi bozk na líce. Od radosti párkrát poskočila.

„Počúvaj,“ začala, keď sa upokojila, „myslela som, že ideme von, prečo si ešte v teplákoch?“

„Čakala som, že najskôr zavoláš a nie, že sem vletíš ako hurikán.“

„Prepáč, tak poď, Luca s babami čaká dole.“

Odsunula som stoličku a postavila sa. „S babami?“

„Nepovedala som ti, že pôjdu aj Janka s Lenkou?“

Povzdychla som si. Lucka je naša bývalá spolužiačka a kama-rátka, ale Jana s Lenou sú Zuzine nové spolužiačky, s ktorými si veľmi nerozumiem. Jana je pobláznená blondína s väčšou vrstvou mejkapu ako omietky na stene a Lena je nesympatická zamračená čiernovláska.

„Adri si nevolala?“

Pokrútila hlavou. „Myslela som, že jej zavoláš ty.“

Zo stola som schmatla telefón a strčila ho Zuze do ruky. „Na, zavolaj jej, nech je o päť minút dole. Ja sa zatiaľ prezlečiem.“

Obrátila som sa ku skrini a vytiahla krátke modré šortky s obyčajným tričkom na ramienka.

„Ahoj, tu Zuzka, ehm, segra ti odkazuje, že máš byť o päť minút dole.“

„Ideme na to vinobranie, nie?“

Zachechtala sa. „Hej, máš veru šťastie. Tak o chvíľu.“

„A ešte dve moje spolužiačky.“

„Ahoj.“

Otočila som sa, natiahla ruky a telefón mi pristál v náručí.

„Vybavené,“ zaškerila sa.

„Na čom si sa smiala?“

„Vravela, že má šťastie, že sa nemusí fintať ako ja, pretože by nebola dole o päť minút, ale o hodinu.“

Z nočného stolíka som si zobrala fotoaparát, zavesila si ho na krk a vyšla z izby. Keď sme prechádzali okolo obývačky, zastavil nás otcov hlas.

„Idete na víno, dievčence?“ usmial sa. „Podďte sem,“ nadvihol zadok a ruku vsunul do zadného vrecka, „tu máte každá päť eur. A nie, že sa vrátite neskoro.“ Podal nám dve pokrúvané bankovky.

„Dík,“ zabrblala Zuza.

„Ďakujem,“ poďakovala som tiež.

Dole nás čakali baby. Lucka sa na mňa usmiala a silno ma objala. Od konca letných prázdnin sme sa nevideli.

„Ako je na hotelovke?“ spýtala som sa zvedavo.

„Čaute,“ pozdravila som bez záujmu Lenku s Jankou. Ani som nepostrehla, že by ma odzdravili. Pohli sme sa.

„Skvele, zatiaľ nám iba rozдали učebnice, ukázali triedy, predstavili profesorov,“ pokrčila plecami.

„Takže si ešte nič nepodpálila?“

Drgla do mňa. „A čo ty?“ pozrela na fotoaparát na mojom krku. „Už ste niečo fotili?“

Pokrútila som hlavou. „V ateliéri sme už boli, ale fotiť vraj budeme až tento týždeň.“

Blížili sme sa k Adrikinmu baraku. Videla som, ako už stepuje pri vchode. Adri je moja veľmi dobrá kamarátka, niečo ako druhá sestra. Nastúpili sme na rovnakú školu, ale ona neštuduje fotografiu, ale grafiku. Kamarátíme sa v podstate od detstva, len ja som si s ňou rozumela o niečo viac ako Zuzka. Hrávali sme sa spolu v pieskovisku i v škôlke, so Zuzkou sa vždy hádala, kto je moja najlepšia kamarátka a ja som bola zmätená, pretože som ich mala obe veľmi rada. Na základnej škole na ňu Zuzka veľmi žiarlila a namáčala jej, vtedy ešte dlhšie hnedé vlasy do atramentu. Odvtedy sa začali kamarátiť. Keď sa naši rozviedli a Zuzka sa odsťahovala, Adri mi veľmi pomohla. Myslím, že to bol moment, keď sa z nás stali najlepšie kamarátky.

V ten deň sme spoznali Lukáša.

S foťákom na krku sme sa prechádzali okolo stánkov, veselo sa smiali, debatovali o možnom výlete do New Yorku a ja som fotila – ľudí, deti s lízankami a cukrovou vatou, vysmiateho predavača tureckého medu, točiace sa kolotoče...

„Baby, vidíte ich?“ zaregistrovala som sestrin zasnený hlas. „Akí sú pekní... a ten v strede.“

Nevníkala som význam jej slov. Pozerala som do fotoaparátu a tešila sa z posledných záberov. Zrazu som narazila do niečoho tvrdého, zamotala sa, neudržala rovnováhu a spadla rovno na zem.

„Hana, si v pohode?“ rýchlo ku mne pribehli baby, no niekto ich predbehol.

„Si v poriadku?“ pričupol si ku mne chalan so zelenými očami a vyplašene mrkal zreničkami.

Jemne som prikývla.

„A fotoaparát? Tomu sa tiež nič nestalo?“

Pokrútila som hlavou.

Nevšíkala som si ustarostené pohľady a otázky svojich kamarátok, oči som mala iba preňho. Natiahol ku mne ruku a pomohol mi postaviť sa na nohy.

„Ospravedlňujem sa za sestru,“ zasmiala sa Zuza, „ale keď má v ruke svoj fotoaparát, vôbec nevníma okolitý svet.“

„Fiha, vy ste dve,“ vyhrkol prekvapene. Najskôr si prezrel mňa a potom Zuzu. „Tuším som vypil veľa burčiaka a vidím dvojmo.“

Jeho dvaja kamaráti, ktorí stáli kúsok od neho, si nás tiež zvedavo prezreli.

„Ako bolestné ťa pozývam na jeden pohárik, dobre?“

Zuza natešene prikývla, ale ja som pokrútila hlavou.

„Ja idem ďalej fotiť.“

„Tak nie burčiak,“ usmial sa, „cukrovú vatú?“

Pozrela som mu do očí, ale pohľad rýchlo sklonila.

„Nie, pozvi namiesto mňa niekam sestru,“ vravela som monotónne, „ja idem.“ Začala som cúvať.

„Veď počkaj,“ kričal za mnou, „narazil som predsa do teba a nie do tvojej sestry.“

Pohodila som plecami. „Tak si predstav, že som ona, nebude to ťažké,“ zdvihla som ruku a zakývala im. S úškrnom mi jediný zamával naspäť.

„Hana, počkaj ma!“ kričala za mnou Adri. „Prečo si neprijala jeho pozvanie? Videla som, že sa ti páči!“ pokarhala ma s úsmevom a chytila pod pazuchu.

„Videla si, ako sa naňho Zuza pozerala? Nemala som šancu, ani keby som chcela.“

„Si hlúpa!“

„Mám pätnásť, načo mi je chalan?“ osopila som sa. „Radšej si choď sadnúť na ten autodróm a pekne sa usmej.“

Sedela som na svojej posteli pred dverami a v notebooku upravovala najlepšie zábery z celého dňa. Slnko už bolo dlhé hodiny zapadnuté za horizontom Kamzíka.

Začula som, ako sa otvorili vchodové dvere a do bytu vnikol Zuzin tichý chichot.

„A vraj, že netrafím do správnych dverí, hihi.“

Oco na spálni oproti našej izby otvoril dvere. „Oh, ty si opitá,“ povzdychol si.

„Nie som,“ protirečila so smiechom.

Na chodbe sa rozžalo svetlo a ja som cez sklo dverí videla otcovu siluetu.

„Choď si ľahnúť, Zuzana,“ prikázal jej vážne.

„Rozkaz, šéfe!“ smiala sa ďalej.

Keď otvorila dvere, zvedavo som na ňu zdvihla obočie. Za jej chrbtom stál rozospatý zamračený tato.

„Pomôž sestre,“ povedal naštvane a zavrel za nami dvere.

Zuza na mňa pozrela a zachichotala sa. „Akoby to bolo po prvýkrát.“

„Nie je?“

„Nieee.“

„U mňa nie je na nič také zvyknutý,“ obrátila som sa naspäť k počítaču. Zuza sa pomaly odplazila k posteli.

„Ani nevieš, aký bol Lukáš úžasný,“ povedala a oblečená spadla do perín.

„Aký Lukáš?“ nechápala som.

„Vravel, že ťa mám pozdravovať,“ brblala do podušky.

„To je ten chalan, do ktorého som vrazila?“

Zuza už asi neodpovedala alebo som jej len nič nerozumela. O chvíľu som počula tiché pravidelné nádychy a výdychy. Zaspala.

Zavrela som notebook a zhasla malú lampičku. Lukáš. Aké pekné meno. Zaujímalo by ma, či sa s ním ešte niekedy uvidím.

Obrátila som sa k stene, nohou objala paplón a o chvíľu nasledovala sestru do ríše snov.

Ráno ma zobudilo Zuzino hlasné ochkanie a nadávanie. Zdvihla som hlavu a obrátila sa k nej.

„Je mi hrozne,“ zabrblala, keď zbadala, že mám otvorené oči.

„Veďľajšie účinky alkoholu?“ spýtala som sa s úsmevom.

„Chcem zomrieť. Neprinesieš mi, prosím, vodu?“

„Uhádla si,“ odvetila som a zdvihla sa z postele.

„Ďakujem.“

Prevrátila sa na chrbát a nahlas vzdychla: „Nemá význam hovoriť, že už nebudem piť, keď viem, že sa to zopakuje.“

Odišla som z izby a zamierila na koniec chodby do kuchyne. Oco sedel za stolom a s neprítomným výrazom v tvári miešal lyžičkou kávu.

„Sestra je už hore?“ spýtal sa bez popriatia dobrého rána.

„Uhm,“ prešla som k drezu a zo skrinky nad ním vytiahla sklenený pohár, „chce vodu.“

„Som rád, že nie si ako ona,“ zamrmľal popod nos sotva počuteľne. Pozrela som naňho a usmiala sa.

„Je našťvaný?“ spýtala sa hneď, ako som sa vrátila do izby. Sedela na posteli a hlavou sa opierala o stenu.

„Možno sklamaný?“

Prevrátila oči. „Robí z komára somára, veď sa nič také hrozné nestalo, nie?“

Pokrčila som plecami a pred nos jej strčila pohár vody.

„Ďakujem, i keď pochybujem, že mi bude stačiť.“

„Tak si pôjdeš po ďalší.“

Významne sa na mňa pozrela.

„Čo?“ opätovala som jej pohľad. „Alebo sa budeš pred otcom celý čas skrývať?“

Bez odpovede začala hltáť vodu.

Podišla som ku skrini a vytiahla z nej šortky s tričkom na ramienka. „Mieniš dnes preležať celý deň?“ Cez hlavu som si prevliekla pyžamové tričko.

„Hej, na slnku by som zomrela.“

Zapla som si podprsenu a na ňu obliekla biele tielko.

„Ja zavolám Adri.“

„Kam ste sa vy dve inak večer vyparili?“

Obrátila som sa k nej. Upierala na mňa zvedavý pohľad.

„Kúpili sme si cigánsku, ja som ešte fotila, potom sme si sadli na lavičku a rozprávali sa,“ odvetila som pravdivo. „A vy?“ spýtala som sa na revanš.

Zuza sa zazubila. „Lukáš nám s Petrom a Rišom, to sú tí dvaja chalani, kúpili burčiak, bavili sme sa, smiali,“ Zuza sebou trhla a začala hľadať niečo vo vreckách.

„Čo sa deje?“ spýtala som sa, pretože vyzerala zúfalo.

„Lukáš mi dal svoje číslo. Kde mám mobil?“

„Neviem.“

Zuza vyskočila na rovné nohy a začala sa prehrabávať v perinách. Odrazu akoby jej prestalo byť zle.

„Tuším ti je už dobre,“ s úškrnom som si začala navliekať šortky.

„Ah, tu je,“ spokojne vydýchla. Začula som, ako sa hodila naspäť do perín. Keď som sa k nej otočila, s úškrnom na tvári doň rýchlo ťukala.

„Vraj: Aká bola noc,“ od ucha k uchu sa usmievala na obrazovku svojho telefónu.

„Hm?“

„To mi napísal,“ vysvetlila mi, na sekundu na mňa pozrela a potom sa vrátila naspäť k telefónu.

„Aha,“ zavrela som skriňu, „raňajkovať zrejme nebudeš, čo?“
Pokrútila hlavou.

Vošla som do kuchyne. Oco sedel stále v rovnakej polohe, v akej som ho nechala. Zdalo sa mi, že z kávy, ktorú mal položenú na stole, ani neodpil.

„Sestra raňajkovať nebude?“

„Myslím, že jej veľmi nechutí.“

Prešla som ku chladničke, otvorila ju a vytiahla z nej maslo a šunku.

„Ty si jedol?“

„Áno, chlieb je v chlebníku.“

Zuzana zostala celý deň v posteli a písala si s Lukášom. Ja som o pol druhej vyšla z vchodu a zamierila rovno k Adrike. Prst som položila na zvonček s jej priezviskom a držala, až kým neotvorila. Z otvorených dverí na ich byte doliehali na chodbu jej najobľúbenejšie pesničky. Adri bola sama doma a patrične to využívala.

„Nie si hladná?“ kričala z kuchyne, keď som zavrela dvere. „Varím si špagety.“

„Nedbám,“ vyzula som si tenisky a vybrala sa ju nájsť. Stála pri sporáku a do hrnca práve sypala vrecko špagiet.

„Dobrý deň, vitajte v Adrikinej reštaurácii. Spravte si pohodlie, jedlo bude hotové o pár minút,“ s úsmevom sa ku mne obrátila a zamávala varechou.

So smiechom som si sadla na kraj stoličky, ktorá bola najbližšie.

„V akom stave sa Zuza vrátila domov?“

„Môžeš si domyslieť. Lukáš,“ vyslovila som jeho meno sarkasticky, „a jeho kamaráti im kúpili burčiak a bohvie, čo všetko ešte vypili.“

Zachechtala sa.

„Oco z nej mal radosť.“

„Viem si predstaviť.“

Adri nám naložila špagety do hlbokých tanierov a poliala ich kečupom. „Bon appétit.“ Vycerila zuby, posadila sa vedľa mňa a na vidličku začala natáčať špagety.

„Čo budeme dnes robiť?“ spýtala sa s plnými ústami.

„Neviem, vonku je dosť teplo,“ odpovedala som, keď som dožula.

„Nepôjdeme na kúpalisko? Vyvalíme sa na deku a budeme relaxovať.“

Pokrčila som plecami. „Aby si mohla chytiť bronz, ktorý si cez leto nestihla?“ Pozrela som na jej dokonale opálenú pokožku.

Adri pohodila svojou brčkavou červenou hlavou. „Pretože ty si bledá ako stena,“ žmurkla.

Prirovnala som svoju ruku k jej. Adri bola o niečo hnedšia.

„To iba preto, že som bola pri mori!“ bránila sa so širokým úsmevom. Ústa mala celé od kečupu.

„Si špinavá,“ upozornila som ju.

Vyvalili sme sa na deku kúsok od bazéna. Okolo hláv nám behali malé pojašené decká, skákali do vody a kričali. Rodičia ich za to karhali.

„Nechceš kofolu?“ zdvihla sa na ruky po chvíli Adri.

Obrátila som k nej hlavu a prižmúrene otvorila oko. „Prinesieš mi?“

„Čo by som pre teba nespravila, však?“

Vycerila som na ňu zuby. Adri sa s povzdychom postavila, preskočila ma a odišla. Zavrela som oči a vrátila sa naspäť k relaxovaniu.

„Kde máš sestru?“

Vypleštila som oči a pohľad zaostrila na chlapčenskú tvár. Oči mal zakryté slnečnými okuliarmi. Nespoznávala som ho.

„Poznáme sa?“

Čupol si ku mne a zložil okuliare. Neubránila som sa úsmevu.

Bol to Lukáš. Aby som si ho lepšie prezrela, oprela som sa laktami. Lukáš si vošiel rukou do hnedých vlasov a rozstrapatil si ich.

„Ako vieš, že nie som Zuzana?“

Pred očami mi zamával telefónom. „Pretože si s ňou píšem.“

„Tak potom asi vieš, kde je. Prečo sa tak hlúpo pýtaš?“

Uškrnul sa, ale neodpovedal. „Kam si včera zmizla?“

„S kamarátkou sme sa prechádzali.“

„Aha, a teraz si tu sama?“ usmieval sa.

„Nie, s tou istou kamarátkou.“

„Sestre je ešte zle, však?“

„Áno, čo ste včera vyvádžali?“

„Nič, iba som jej kúpil burčiak,“ zazubil sa.

„Hm.“ Všimla som si, že sa vracia Adri.

„Je vtipné, aké ste si podobné. Ak by som si s tvojou sestrou nepísal, určite by som si vás pomýlil.“

„To by bolo v poriadku, mylí si nás aj mama.“

Vždy iba ona. Otec akosi vždy vedel, ktorá sme ktorá.

„Nečudujem sa. Neštve ťa to?“

„Akože čo?“

Adri už bola len kúsok od nás. V rukách držala dve veľké kofoly.

„To, že nikdy nebudeš originál.“

„Uhm.“

„Aha, ty si ten chalan zo včera,“ Adri si sadla na svoju časť deky, „ak by som vedela, že tu budeš, zobrala by som kofolu aj tebe. Len neviem, ako by som ju odniesla.“

„To je v pohode,“ usmial sa.

„O čom ste sa bavili?“ vyzvedala.

„O ničom,“ odvetila som rýchlo, ale Lukáš ma nepočúval.

„Pýtal som sa jej, či ju neštve, že kvôli sestre nebude nikdy originálna.“

„Prosím ťa, ony sú obe originálne. Aj Zuza, aj Hana. Každá je iná, i keď sú rovnaké. Ak ich lepšie spoznáš, určite to zistíš.“

„Dúfam, že budem mať tú časť,“ pozrel na mňa a usmial sa,

„teší ma, Hana,“ razom sa postavil, „idem za chalanmi, iba som ťa chcel pozdraviť.“

„Tak ahoj,“ povedala Adri a viac mu nevenovala pozornosť.

„Ahoj,“ jemne som mu zamávala.

„Pozdrav sestru, ahojte.“ Otočil sa chrbtom a odišiel.

„Vyzerá fajn,“ poznamenala Adri, keď už bol dostatočne ďaleko na to, aby ju počul.

Súhlasne som prikývla.

„Naozaj ho necháš sestre?“

„Prosím?“

„Nerob sa, ty krava, vidím, ako sa ti páči!“ usmievala sa.

„Adriana! Prestaň. Celý deň si s ňou vypisuje.“

„A prečo by si nemohol písať aj s tebou?“

„Už ozaj prestaň, nepotrebujem žiadneho chalana.“

„Okej, ale potom nepišť,“ odpila si z kofoly, „nabudúce pôjdeš po ňu ty, tie rady sú o hubu.“

Natiahla som sa za svojím pohárom. „Aby mohol Lukáš prísť za tebou, však?“

„Nemusí to byť Lukáš, ale ja by som na rozdiel od teba nejakého chalana brala.“

„Poď radšej do vody.“

Keď som sa vrátila domov, našla som Zuzanu v rovnakej polohe, v akej som ju nechala.

„Ahoj, pohla si sa dnes vôbec?“

„Bola som na záchode,“ odvetila bez toho, aby odtrhla pohľad od mobilu.

Prevrátila som oči a tvárou sa hodila do posteľe.

„Čo ste robili?“

„Boli sme na kúpalisku,“ zamrmlala som do podušky, „stretli sme aj Lukáša.“

„Viem, písal mi, že ťa zdravil.“

„Uhm.“

2. kapitola

„Si pripravená?“ objavila sa v izbe vysmiata Zuza. V rukách držala telefón.

„Na čo?“

Sedela som za jediným stolíkom v izbe pri notebooku a upravovala fotky z posledného fotenia Adri. Profesor nám zadal úlohu a my sme ju mali každý splniť podľa seba.

„Dúfam, že si nezabudla!“ vypleštila oči a prešla ku skrini, ktorú rýchlo otvorila. „Kasting, ty krava! New York?“

„Zabudla. Kedy to je?“ spýtala som sa pokojne.

„O hodinu v Auparku, takže máš desať minút na to, aby si sa skultúrnila a aby sme vypadli.“

Zuza mi v sekunde, ako som vstávala, hodila do rúk oblečenie. „Poznám tvoj šatník, nič lepšie v ňom nie je.“

Kým som sa vyzliekla, prezrela som si svoju sestru. Pod ble-dohnedým kabátom skrývala biele čipkované tričko s dlhým rukávom a uzučké čierne nohavice, ktoré len zdôrazňovali, aká je chudá.

Viem, že vyzeráme úplne rovnako, výškou, postavou, vlasmi, i tvárou, ale aj tak som sa pri nej vo svojom čiernom kabáte, hnedých nohaviciach, tmavom tričku s jemným výstrihom a vzorovanom svetri cítila ako sivá myš.

Zuzana zakryla všetky moje nedokonalosti mejkapom, na oči mi namaľovala tenkú čiernu linku a pery mi zvýraznila jemným červeným rúžom. Hľadeli sme na seba do zrkadla a vyzerali úplne symetricky.

Sadli sme si do električky a s hrmotom sa viezli smerom do mesta. Panovalo medzi nami ticho, ktoré sem-tam prerušilo jej rýchle ťukanie do mobilu.

„Lukáš?“ spýtala som sa zvedavo, keď ho vytiahla z vrecka už desiatykrát.

Prikývla. „Pozdravuje ťa a drží nám palce.“

„Vy spolu teda chodíte?“

Pokrčila plecami. „Zatiaľ nie. Hľadáme si k sebe cestu.“

Usmiala som sa. „Držím palce, aby ste si ju našli.“

„Ďakujem, oh, Hani, ja sa tak teším.“

Električka zastavila a známy monotónny ženský hlas zahlásil názov zastávky.

„Kapucínska,“ zabrblala Zuza potichu, „vystupujeme!“ zvýskla, chytila ma za rukáv a vytiahla von. Jemným poklusom sme prebehli na Zochovu. Zuzka nervózne mrkla na hodinky a pozrela, kedy nám ide najbližší autobus do Auparku.

Zbadala som, že sa k nám približuje osemdesiattrojka.

„Zuzi,“ drgla som ju, „nenastupujeme?“

Rýchlo pozrela na autobus a prikývla.

Keď sme sa hlavným vchodom dostali do Auparku a zastavili pri McDonalde, zalapala som po dychu.

„Preboha,“ vyšlo mi z úst nechcene.

Zuzana párkrát so širokým úsmevom veselo zatlieskala, chytila ma za ruku a cez húf niekoľko stoviek dievčat ťahala k nejakému stánku. S obavami som si prezrela pár dievčat. Niektoré boli oveľa vyššie, chudšie, do tváre krajšie, a dokonca aj mladšie ako my. Rozprávať som nechala Zuzku. Kým nás predstavovala a odpovedala na pár základných otázok, poobzerala som sa dookola. Na zábradlí na druhom poschodí visel veľký propagačný plagát tejto akcie. Medzi davom dievčat vznikala medzera, v ktorej som zahliadla biele plátno s fotografom a nejakou blondavou ženou, ktorá s tabletom v rukách sedela na vysokej stoličke.

„My sa budeme fotiť pred všetkými týmito ľuďmi?“ šepla som sestre do ucha.

„Áno, ale pôjde to veľmi rýchlo, toto je len prvé kolo. Spravia tri fotky, spredu, z boku a celú postavu. Tej blondínke povieš meno a odídeš.“

„Prečo si neulažčia prácu tým, že by sa každé dievča odfotovalo samo a poslalo im fotografiu?“

Zuzana pozrela na telefón. „Už sa to začalo, pozri.“